

VI KEELAND
PENELOPE WARD

a început
cu o
scrisoare

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2023

CAPITOLUL 1

SADIE

Ce să faci: Spune-i partenerei tale cât de bine arată.

Ce să nu faci: Să-i spui partenerei tale cât de mult seamănă cu fosta ta logodnică..., dar cu puțin mai multă carne pe oase.

Articolul din această săptămână a fost unul simplu. Tot ce a trebuit să fac a fost să rezum timpul petrecut alături de Austin Cobbley noaptea trecută. Nu, nu glumesc. Așa-l cheamă – a fost inteligent din partea lui să se prezinte drept Austin Cobb pe Match.com. Oricum, nu numele a reprezentat cea mai rea parte. Tipul a fost pur și simplu îngrozitor. Aș fi putut să menționez cel puțin o jumătate de duzină de lucruri pe care le-a făcut greșit în articolul *Ce să faci și ce să nu faci la întâlniri* din acea săptămână. Să vedem...

M-am uitat pierdută la monitorul calculatorului de pe birou și mi-am atins degetul de buza de jos, gândindu-mă la celelalte variante.

Ce să faci: Să închizi gura atunci când strănuți.

Ce să nu faci: Să împrăștii particule de mâncare din cina pe care tocmai ai mestecat-o cu gura deschisă pe paltonul Burberry al partenerei tale. (Pe care,

apropro, l-am lăsat la curățătorie în această dimineață. Ar trebui să-i trimit lui Cobbledick blestemata de factură. Nu-i de mirare că există o „fostă” în fața cuvântului „logodnică” atunci când îl rostește.)

Deși probabil că un articol despre cum un tip a strănutat pe mine nu ar avea succes. Grupul demografic care citește revista *Modern Miss*, format din tineri cu vârstele cuprinse între 21 și 28 de ani, tinde să fie puțin cam sensibil. Poate că ar fi mai interesați de un alt articol despre Cobbledick:

Ce să faci: Să comanzi o bere, un suc, o apă sau un pahar de vin în timpul întâlnirii tale.

Ce să nu faci: Să comanzi un Shirley Temple și să-l folosești ca recuzită pentru a te mândri cu abilitatea ta de a înnoda codițele de la cireșe, când cunoști o femeie de doar cinci minute.

Ce respingător!

Gândurile mele au fost întrerupte de apariția colegei mele, Devin, care a venit să livreze corespondența. A aruncat un teanc de plicuri în cutia din colțul biroului meu și a spus:

— Vrei un Starbucks? Mă duc să alerg.

Ține cont, încă avea un pahar de cafea Venti neterminat în mână.

Devin era unul dintre editorii de modă ai revistei. Cu toate acestea, când o priveam, acest lucru îmi trezea uneori semne de întrebări. Astăzi, purta o rochie albă tip baby-doll, o jachetă argintie din paiete strălucitoare, cizme galbene din cauciuc și o eșarfă multicoloră ce i se înfășura în jurul gâtului și atârna până aproape de podea... și nici măcar nu ploua afară. Mi-am mușcat

limba. La urma urmelor, tocmai îmi ridicase corespondența, iar acum se oferea să se ducă și să-mi aducă o cafea. Știam suficient încât să nu mușc mâna care mă hrănea. În plus, Devin era una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Mi-am deschis sertarul biroului, am scos portofelul din geanta dezordonată și am extras o bancnotă de zece dolari.

— Vreau o grande vanilla latte cu gheață, fără zahăr, cu lapte de soia. Plătesc eu și pentru a ta.

Și-a încrețit nasul mic și a comentat:

— Conține măcar cafea?

— Espresso.

— Oh. Bine. Revin în câteva minute.

S-a întors pe călcâie și a început să meargă, apoi s-a oprit în pragul ușii biroului meu și a întrebat:

— Apropo, cum a decurs întâlnirea de aseară?

— Tipul s-a transformat într-un articol după doar cinci minute.

— Poate ar trebui să revii la eHarmony? a spus ea râzând.

În ultimii doi ani, încercasem Match, Plenty of Fish, eHarmony, Zoosk și Bumble. Încercasem chiar și Jdate, site-ul unde evreii căutau alți oameni religioși cu care să se întâlnească, deși eu nu eram de fapt evreică. Ghinionul meu în sfera întâlnirilor romantice fusese neplăcut pentru mine, dar mă ajutase mult la rubricile săptămânale pe care trebuia să le scriu din funcția mea de redactor al revistei.

— Mă gândesc să încerc Grindr, de fapt.

— Credeam că e pentru persoanele gay, bi și transsexuale.

— S-ar putea să-mi reconsider opțiunile după întâlnirea de aseară.

Devin a râs, crezând că glumeam. Dar, dacă mai aveam parte de multe întâlniri ca ultimele, era posibil să trebuiască să mă gândesc serios la cât de mult îmi plăcea penisul.

Am hotărât să aștept să revină cu cafeaua mea înainte să mă apuc să lucrez din nou la articolul pe care trebuia să-l termin. Ca să treacă timpul, am luat noul teanc de corespondență și am început să-l sortez.

Reclame.

Reclame.

CV de la cineva care voia să facă un stagiu de practică la revistă.

Schema de paginare din partea departamentului DTP.

Reclame.

Scrisoare din partea unei femei căreia nu-i plăcuse că folosisem cuvântul „chiloți” în articolul de săptămâna trecută. Era o foaie întregă, față-verso, scrisă la calculator. Era evident că avea prea mult timp liber.

M-am oprit la penultimul plic. Nu-i era adresat nici lui Sadie Bisset, nici editorului. Îi era adresat lui Moș Crăciun. Având în vedere că era iunie, m-am uitat la ștampila poștală, gândindu-mă că scrisoarea se pierduse poate la poștă. Dar... nu. Ștampila era din urmă cu trei zile. Fiecare dintre redactorii de aici, de la *Modern Miss*, aveam rubrici săptămânale fixe de scris, dar trebuia, de asemenea, să ne ocupăm și de un articol special, cu tematică sezonieră sau de sărbători. Eu eram responsabilă de articolul *Dorințe de sărbători*, care apărea în lunile noiembrie și decembrie. Așa că nu era chiar atât de ieșit din comun să primesc o scrisoare adresată lui Moș Crăciun. Deși momentul era unul straniu. De la ediția

din decembrie anul trecut, nici măcar nu mai puseserăm adresa de corespondență în revistă. Cu toate acestea, am deschis plicul și m-am așezat înapoi pe scaun, curioasă în legătură cu această persoană care era prea nerăbdătoare ca să mai aștepte câteva luni.

Dragă Moșule,

Numele meu este Birdie Maxwell și am zece ani și jumătate.

Primul rând m-a făcut să zâmbesc. La ce vârstă încetasem să mai spun și *jumătate*? Tehnic vorbind, aveam douăzeci și nouă de ani și jumătate. Dar cu siguranță nu voiam să mă apropii mai mult de treizeci de ani decât era absolut necesar. În ultimul timp, preferam să spun că *trecusem de douăzeci de ani*, în loc să-mi recunosc adevărata vârstă. Birdie, în schimb, voia probabil să pară mai matură. Așa procedam și eu la vârsta aceea. M-am întors la citit, curioasă să aflu care era dorința fetei.

Chiar dacă scriu această scrisoare, nu sunt sigură că mai cred în tine. Știu că pare stupid, din moment ce-ți scriu. Dar am motivele mele. M-ai dezamăgit. Asta dacă exiști. Poate că scrisoarea asta nici măcar nu va fi deschisă vreodată, pentru că nu exiști. Nu știu.

În orice caz, în urmă cu patru ani, ți-am scris o scrisoare și te-am rugat să o faci bine pe mama. Era bolnavă de cancer. Dar a murit pe 23 decembrie. Când am plâns și am spus că nu exiști, tata mi-a zis că Moș Crăciun este doar pentru copii și că nu poți cere lucruri pentru adulți. Prin urmare, anul următor, am cerut o bicicletă Schwinn albastră, cu un coș alb cu flori roz, cu un clopoțel care scotea un măcăniț și

o plăcuță cu numele meu. Numele Birdie nu apare niciodată pe nimic. Nici pe magneți, nici pe cămile de cafea și, cu siguranță, nu pe plăcuțele de înmatriculare pentru biciclete. Dar mi-ai îndeplinit dorința. Bicicleta mea e grozavă, chiar dacă tata spune că degetele mele încep să atingă pământul atunci când merg pe ea.

Apoi anul trecut am cerut un cățeluș. Îmi doream mult un Mare Danez pe nume Marmaduke, cu un ochi albastru și unul căprui. Dar nu mi-ai adus niciun cățeluș. Tata a încercat să-mi spună că Moș Crăciun nu aduce cadouri vii. Nu știa că Suzie Redmond, *cea mai* enervantă fată din clasa mea, a cerut un porcușor de Guineea și a primit unul de la așa-zisul Moș Crăciun. În fine, așa cum am spus, nu sunt sigură dacă există. Sau dacă vreuna dintre regulile pe care tata mi-a spus că trebuie să le urmeze Moș Crăciun sunt chiar adevărate. Dar m-am gândit că asta ar putea fi o modalitate bună de a-mi trimite lista pentru anul acesta. Ei bine, nu e chiar o listă, îmi doresc un singur lucru...

Dacă ești cu adevărat Moș Crăciun, poți te rog să ne aduci tatei și mie o prietenă specială? Cam ca o mamă, dar nu o mamă, pentru că am o singură mamă, iar ea s-a dus. Dar poate cineva care să-l facă pe tata să râdă mai mult. Și dacă știe să facă și împletituri, ar fi super. Tata nu se descurcă *deloc, deloc* la ele.

Mulțumesc!

Birdie Maxwell

P.S.: Știu că e vară. Dar m-am gândit că s-ar putea să dureze ceva ca să găsești prietena specială potrivită.

P.P.S.: Dacă ești adevărat, tatei i-ar trebui niște șosete negre. Cele pe care le-a purtat azi aveau o gaură la degetul mare.

P.P.P.S.: Și dacă într-adevăr ești, poți să-mi trimiți niște măslini? Din acelea mari și negre, care vin la cutie. Am rămas fără, iar tata mă lasă în sfârșit să folosesc deschizătorul de conserve. Îmi place să-mi pun câte una pe fiecare deget și să le mănânc în fața televizorului.

Am clipit de câteva ori, procesând totul. Era cea mai dulce și altruistă scrisoare pe care-o promisem vreodată la birou. Faptul că fetița își pierduse mama la doar șapte ani mi-a frânt inima. Aveam șase ani și jumătate atunci când mama a murit de cancer. Și *o, Doamne...* Tocmai mă gândisem la ultima dată când îmi văzusem mama și mi-am dat seama cum mi-am amintit vârsta mea – șase ani... și jumătate.

O, Birdie. Te înțeleg perfect. În anii de după moartea mamei, și tata a zâmbit rar. Părinții mei fuseseră iubiți încă din liceu. De Ziua Îndrăgostiților, în clasa a IX-lea, i-a dat un inel cu diamante din plastic în timp ce stăteau în fața pizzeriei de lângă școala lor. Cinci ani mai târziu, a adus-o în exact același loc și a cerut-o în căsătorie cu un inel adevărat. Dragostea lor fusese precum cea la care visează fetițele. Deși m-a inspirat, iubirea lor a avut și un dezavantaj. Părinții mei impuseseră un standard atât de înalt în privința relației ideale, încât refuzam să mă mulțumesc cu mai puțin.

Oftând, am recitit scrisoarea. A doua oară, aveam lacrimi în ochi când am terminat-o. Nu eram sigură ce aș fi putut face pentru Birdie, dar am simțit brusc nevoia să-l sun pe tata. Așa că am făcut-o.



Ca orice newyorkez obișnuit, nu mergeam la supermarket pentru a-mi cumpăra de mâncare, ci vizitam zilnic micul magazin alimentar din apropiere, în drum

spre casă. Cairo, tipul care lucra în spatele tejghelei, se mutase aici din Bahrain, visând să devină comediant. Își trata clienții de parcă eram publicul pe care își testa glumele.

— Aseară, i-am spus soției mele că-și desenează sprâncenele prea sus, a spus el în timp ce îmi puneam produsele din coș pe tejghea. A părut surprinsă.

Am chicotit și am clătinat din cap.

— Drăguț, Cairo. Dar mă cunoști, îmi plac cele deocheate.

Cairo s-a uitat în jur, apoi mi-a făcut semn să mă apropiu.

— O fată a observat că a început să-i crească păr între picioare. Neștiind ce era, s-a speriat și și-a întrebat mama dacă era ceva normal. Aceasta i-a răspuns: „E normal, scumpo. Se numește maimuța ta. Înseamnă că devii o femeie.” Fata s-a entuziasmat. În acea seară, la cină, ea s-a lăudat cu asta surorii sale. „Maimuța mea are păr acum!” Sora ei a zâmbit și i-a replicat: „Mare lucru! A mea a mâncat deja mai multe banane.”

— Păstrează-o în repertoriu, am spus eu, râzând.

Cairo a arătat spre culoarul din spatele meu.

— Ai văzut? Am primit mai multe prăjituri din acelea cu napolitană de ciocolată care-ți plac atât de mult.

Am gemut. Prăjiturile cu napolitană Pirouline, umplute cu alune, erau slăbiciunea mea. Eram norocoasă că partea cea mai mare din greutate se depunea pe fund și că posterioarele mari erau la modă acum.

— Ți-am spus să nu le mai comanzi.

A zâmbit și a fluturat din mână.

— Du-te. Fac cinste.

Am oftat. Cu toate acestea, m-am îndreptat spre culoar. Pentru că... ei bine... prăjituri. Plasarea produselor nu avea absolut nicio noimă în micul magazin local al lui Cairo. Bureții erau așezați lângă spaghete, iar de cealaltă parte se aflau prăjiturile Pirouline. Am luat prima cutie și, în timp ce mă pregăteam să mă întorc, am observat mai multe conserve lângă prăjiturile cu napolitană. *Măsline negre*. Am zâmbit, gândindu-mă la Birdie, și am dat să mă întorc spre casa de marcat. Am făcut doar trei pași înainte să revin și să iau două conserve de măsline de pe raft.

Cairo mi-a spus trei glume îngrozitoare cu măsline în timp ce mi-am plătit cumpărăturile. Am plecat cu două pungi de alimente și fără să știu ce naiba voi face cu acele măsline, dar dintr-un oarecare motiv, am fredonat *Clopoței, clopoței* până acasă.

CAPITOLUL 2

SADIE

— Ce naiba faci?

În după-amiaza următoare, Devin a intrat în biroul meu și m-a găsit cu o rolă de hârtie de împachetat cu motive de Crăciun întinsă pe birou și o conservă în mijlocul ei. Am ridicat din umeri și am început să tai hârtia.

— Împachetez măslina.

— Ăă. De ce?

Am băgat mâna în punga de plastic așezată pe scaunul meu și am scos articolul pe care-l cumpărasem în timpul pauzei de prânz.

— Cum crezi că ar trebui să le împachetez? Nu am o cutie.

Devin și-a încruntat sprâncenele stufoase.

— Vrei să împachetezi șosete negre pentru bărbați?

Am pus jos foarfeca și am împăturit conserva în hârtia în dungi roșii și albe, cu acadele.

— Ei bine, nu pot să trimit măslina frumos împachetate, iar șosetele nu.

Mi-a smuls șosetele din mână și le-a strâns într-o minge.

— Am doi frați. Tata îmi dădea 20 de dolari ca să le cumpăr fiecăruia dintre ei un cadou de sărbători. În fiecare an, au primit șosete de un dolar de pe raftul cu reduceri, iar eu am folosit restul banilor ca să-mi cumpăr farduri. Se împachetează cel mai bine dacă sunt strânse așa, într-o minge.

— O! Inteligent.

Devin s-a sprijinit de biroul meu și mi-a dat banda adezivă mai aproape.

— Deci pentru cine sunt măslinile și șosetele? Un tip nou, despre care nu mi-ai spus?

— Nu, sunt pentru Birdie, am clătinat eu din cap.

— *Ohhhh!* Birdie, a spus și a dat din cap, de parcă totul căpătase sens acum. Cine naiba e Birdie?

— E o fetiță care a scris la căsuța poștală a rubricii *Dorințe de sărbători*. Vreau să-i îndeplinesc o parte din dorințe.

— Și și-a dorit șosete negre pentru bărbați și măslinile?

— Da. Și o prietenă specială pentru tatăl ei. Mama ei a murit de cancer în urmă cu câțiva ani. A fost atât de dulce.

Devin s-a încruntat.

— Asta e îngrozitor. Dar cum arată tatăl ei?

— De unde să știu?

— E singur, a spus ea, ridicând din umeri. Și e pe cale să aibă șosete curate. Este deja mai bine decât jumătate dintre bărbații cu care ai ieșit în ultimul timp.

— Adevărat, am chicotit. Dar nu prea cred.

— Cum vrei tu. Oricum, copilul lui pare cam ciudat. Cine îi cere lui Moș Crăciun măslinile?

M-am oprit din împachetat și m-am uitat la ea.

— Când aveam șapte ani, am cerut un cocoș, pentru că-mi doream ouă brune proaspete.

— Dar... cocoșii nu fac ouă.

— Nu am spus că eram foarte deșteaptă la șapte ani.

Devin a râs în timp ce ieșea din biroul meu.

— Cred că tocmai ai găsit singură un motiv pentru care *ar trebui* să-l cauți pe Google pe tatăl lui Birdie. Pare că v-ați potrivi perfect.



N-am sfârșit prin a căuta pe nimeni pe Google. De fapt, după ce i-am trimis lui Birdie măslinile și șosetele, i-am urat numai bine în mintea mea și nu m-am mai gândit la asta. Până în momentul în care am primit un alt plic la birou, o săptămână mai târziu. Când i-am observat numele la expeditor, am lăsat imediat deoparte restul corespondenței și am deschis acel plic.

O fotografie a căzut din scrisoare și a ajuns pe podea. Când am ridicat-o, am văzut o fetiță frumoasă, cu un păr auriu și un zâmbet strălucitor, care mi-a topit inima. Era o fotografie făcută la școală, de dimensiunea unui portofel. Uau! *Aceasta e ea*. Mi s-a părut ireal să o văd pe adevărata Birdie. Era atât de drăguță, cu ochi blânzi și, din tot ceea ce știam, un suflet frumos, pe măsură. Am lăsat fotografia deoparte și am citit scrisoarea.

Dragă Moșule,

O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! *Exiști*. Chiar *exiști*. Am primit astăzi măslinile și șosetele. Găurile mi se potrivesc pe degete! Nu găurile din

șosete. Găurile din măslina. Șosetele nu aveau găuri. Șosetele lui tati nu mai au găuri. Sunt atât de drăguțe și de moi. Ar fi trebuit să-l vezi când a găsit șosetele în sertar! Încă nu știe cum au ajuns acolo! A spus că astăzi a fost ziua lui norocoasă, pentru că le-a găsit. Iar eu am râs. A fost atât de amuzant! Iar apoi m-a dus la gelateria de lângă restaurantul lui, ca să sărbătorim ziua noastră norocoasă. Nu am putut să-i spun că eram prea plină, pentru că tocmai mâncasem o conservă de măslina.

Ți-am spus că tata deține un restaurant elegant? Oamenii poartă tocuri înalte atunci când merg să mănânce acolo. Eu prefer să mănânc în pijama. Dar tata mă pune să port o rochie în seara de întâlnire. E în prima zi de marți a fiecărei luni. Mama mergea cu el înainte. Dar acum o fac eu. E ziua mea preferată din lună. Nu pentru că-mi place să fiu elegantă și să mănânc la restaurantul lui tata, ci pentru că, după cină, tata vine acasă, cu mine. De obicei, lucrează până târziu.

Oh! Nu i-am spus nici că ți-am scris. Mi-ar fi zis că e prea devreme să-i scriu lui Moș Crăciun și că nu ar trebui să fiu lacomă.

Aseară, i-am spus tatei că-mi doresc mult să-mi îndeplinească altcineva în afară de el părul. Nu știe să o facă așa cum trebuie. Apoi l-am surprins urmărind un videoclip pe YouTube despre cum să îndeplinească. I-am spus că vreau genul de împletitură care-mi înconjoară capul. Cea elegantă. Se uita la cineva care făcea tipul ăsta de împletitură. Dacă încearcă să-mi îndeplinească părul așa, o să mă simt prost și o să-l las să o facă. Și o să arăt caraghios.

În orice caz, am vrut doar să-ți mulțumesc pentru că mi-ai demonstrat că există cu adevărat.

Birdie Maxwell

P.S.: Îți trimit una dintre fotografiile mele de la școală. Mi-au dat multe și nu am cui să le dau cu excepția tatei și a bunicii mele.

P.P.S.: Am adăugat ceva la lista mea de Crăciun. Ai auzit vreodată de 23andMe? La școală, am făcut niște copaci mari și ne-am pus fotografiile cu părinții și bunicii pe diferite ramuri. Doamna Parker ne-a povestit cum poți scuipa într-un tub, iar apoi să descoperi oameni înrudiți cu tine, de acum sute de ani. Vreau să adaug ramuri copacului meu, suficiente încât să-mi acopere un întreg perete din dormitor! Copacul meu a fost unul dintre cei mai mici din școală, pentru că nu am surori sau frați.

P.P.P.S.: Nu băteam vreun apropo. Nu vreau să mi-l cumperi tu. Mătușa mea îmi ia mereu rochiile care nu-mi plac, așa că o să-i cer ei să mi-l cumpere anul acesta!

Am expirat prelung și am continuat să mă uit la fotografie. Birdie semăna atât de mult cu mine la vârsta ei. Aveam așa de multe în comun, de la părul nostru blond până la... ei bine, mamele noastre moarte.

Iar mesajul ei despre împletituri mi-a adus aminte de propriul tată, care încerca în zadar pe vremuri să-mi aranjeze părul. Se enerva atât de tare și se dădea bătut. Iar apoi eu trebuia să merg la școală arătând ca Pippi Șosețica.

Da. Tatăl ei îmi amintea de-al meu. Eram amândouă norocoase să avem astfel de bărbați în viețile noastre. Mi-a părut rău pentru domnul Maxwell, oricine ar fi fost el – cineva care-și dădea toată silința pentru a face viața fiicei sale cât mai normală cu putință.

Când m-am întors la birou cu corespondența, am încercat să lucrez puțin la articolul meu, înainte ca mintea să-mi rățăcească la altceva. Am început să mă

gândesc din nou la Birdie, am deschis brusc o pagină de Google pe ecranul calculatorului și am tastat: Birdie Maxwell.

Nu.

Șterge.

Câteva clipe mai târziu, tentația a învins din nou. Am tastat: *Birdie Maxwell, New York, New York.*

Am șters din nou.

Ce fac?

Lasă lucrurile așa cum sunt.

De ce vrei să știi mai multe despre biata fată și tatăl ei?

Inima mi-a bătut cu putere în timp ce am tastat din nou: *Birdie Maxwell, New York, New York.*

Nu eram sigură la ce să mă aștept, dar nu eram pregătită pentru primul rezultat care mi-a apărut.

Era un necrolog. Am dat click pe el.

În partea de sus era o fotografie a unei femei frumoase, cu părul castaniu și brațul în jurul unei fetițe blonde – o Birdie mai tânără.

Amanda Maxwell, în vârstă de 32 de ani, din New York, a murit pe 23 decembrie.

Amanda a crescut în Guilford, Connecticut, și și-a petrecut verile alături de numeroșii ei veri, toți crescând de-a lungul țărmului din Connecticut. Îi plăcea să organizeze petreceri mari de familie în casa pe care o împărțea cu soțul și fiica sa.

Amanda a urmat liceul din Guilford înainte de a absolvi Universitatea din New York, unde s-a specializat în afaceri. Acolo și-a cunoscut dragostea vieții, pe Sebastian Maxwell. Amanda a lucrat vreme de câțiva ani ca analist de afaceri în Manhattan,

apoi s-a înscris la școala culinară. Ea și soțul ei, Sebastian, au deschis în cele din urmă un restaurant italian de cinci stele în Manhattan.

În ciuda succeselor ei, Amandei nu-i plăcea nimic mai mult decât să fie mamă pentru scumpa ei fiică, Birdie, care reprezenta întreaga ei lume.

Amanda i-a lăsat în urmă pe soțul ei, Sebastian, și pe tânăra lor fiică, Birdie Maxwell, din New York; pe mama ei, Susan Mello, din Guilford; pe fratele său, Adam Mello, din Brooklyn, New York; pe sora ei, Macie Mello, din New Jersey; și multe mătuși, unchi și veri iubitori.

Amanda a cerut o înmormântare și un priveghi restrânse în Guilford. Familia dorește să le mulțumească tuturor celor care au înconjurat-o cu iubire în ultimele ei zile. Pentru cei care doresc să aducă un omagiu vieții Amandei, vizitele vor avea loc la Casa Funerară Stuart de pe Main Street din Guilford, pe 2 ianuarie, între orele 16.00 și 21.00. În loc de flori, familia vă roagă să faceți o donație memorială Spitalului de Cercetare pentru Copii St. Jude, în numele Amandei.

Vocea lui Devin m-a făcut să tresar.

— Plângi?

Mi-am șters lacrimile ce mi se scurgeau din ochi și am răspuns:

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba despre fetița aceea... Birdie, am spus, luând un șervețel.

— Ce e cu ea?

— Ea... mi-a trimis o scrisoare de mulțumire, cu o fotografie de-a ei de la școală. Și ar fi trebuit să citesc scrisoarea și să mă opresc acolo, dar am ajuns să-i caut numele pe Google, și primul lucru pe care l-am găsit a fost necrologul mamei sale. Toată povestea m-a afectat rău.

— Of! Îmi imaginez. Îmi pare rău.

Devin s-a uitat la ecranul meu, apoi a derulat în sus, până la fotografia din necrolog, examinând-o preț de câteva secunde.

Am dat click pe pictograma din partea de sus, pentru a închide pagina.

— E în regulă. Oricum, trebuie să încetez să mă mai gândesc la ea și să mă apuc de treabă.

— Ce a spus în scrisoare? Să înțeleg că a primit măslinile de la tine?

Am întins mâna spre plic și i l-am dat.

După ce Devin a citit scrisoarea lui Birdie, a spus:

— O, Doamne! Pare atât de dulce. Iar tatăl... caută videoclipuri despre cum să-i îndeplinească părul? Ferme-cător. Pun pariu că și arată bine. Vreau să spun, mama era atât de drăguță.

Simțindu-mă straniu de defensivă, am spus:

— Vrei să încetezi cu asta?

— De ce?

Reacția mea la modul în care vorbea despre tatăl fetei – de parcă era doar o bucată de carne – m-a luat prin surprindere. Cred că mă puneam în locul lui Birdie. Era un subiect atât de sensibil. Eram tristă pentru mine? Pentru Birdie? Nici măcar nu mai știam.



Știi cum uneori se întâmplă să te gândești pur și simplu la ceva, iar deodată vezi reclame pe toate rețelele sociale despre asta, de parcă agenții de publicitate ți-au pătruns cumva în minte?

La câteva zile după ce am primit scrisoarea lui Birdie, am început să văd reclame pe pagina mea de socializare cu bentițe împletite, făcute din păr sintetic. Apoi, odată ce ai dat click pe reclamă, poți să-ți iei gândul – nu o să mai înceteze niciodată să ți le arate. În orice caz, această bentiță arăta exact ca o împletitură ce înconjoară capul – exact tipul de împletitură pe care spusese Birdie că și-o dorește.

Înainte să-mi dau seama, o săptămână mai târziu, am primit la birou o cutie ce conținea bentița împletită. Analizasem fotografia lui Birdie, pentru a potrivi bentița cu cea mai apropiată nuanță de blond.

Luând hârtia în dungi, cu acadele, de sub birou, am ambalat bentița, apoi am scris adresa și am trimis-o pe Eighty-Third Street.